

KÚRIA

Bfv.I.822/2015/9.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év október hó 13. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatali visszaélés büntette miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék 14.B.2262/2013/11. számú ítéletét, valamint a Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.183/2014/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2014. április 9. napján kihirdetett 14.B.2262/2013/11. számú ítéletével **a** terheltet bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetében [Btk. 305. § a) pont]. Ezért őt egy év - végrehajtásában kettő év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte azzal, hogy a terhelt a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a terheltet előzetes mentesítésben részesítette, és rendelkezett a felmerült büntügyi költség viseléséről.

A védelmi fellebbezés alapján másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2014. november 25. napján jogerős 12.Bf.183/2014/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta: a terheltet szabadságvesztésre - melynek végrehajtási fokozata börtön - ítéltnek tekintette, az előzetes bírósági mentesítésben részesítését mellőzte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen **a** terhelt védője nyújtott be a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással

felülvizsgálati indítványt, amelyben indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat változtassa meg, és a terheltet az ellene hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól mentse fel.

A Legfőbb Ügyészség BF.903/2015/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta, és a megtámadott határozatok hatályában fenntartására tett indítványt.

Az indítványozó a Legfőbb Ügyészség átiratára előterjesztett észrevételeiben a felülvizsgálati indítványában foglaltakat fenntartotta.

A Legfőbb Ügyészség fentiekre tett BF.903/2015/2. számú átiratában az észrevételben kifogásolt soronkívüliséggel összefüggésben utalt arra, hogy a terhelt a törvényben előírt eljárási rend megkerülésével, azonnal egy olyan ügyben intézkedett, amely hivatalosan nem volt rá kiosztva.

A terhelt védője végül utolsó észrevételében továbbra is vitatta a Legfőbb Ügyészség álláspontját, és a korábbi előterjesztéseit tartotta fenn.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt - mivel azt nem az ügyész nyújtotta be a terhelt terhére - a Be. 424. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen bírálta el.

Ennek során - a Be. 423. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően - a felülvizsgálati indítványban megjelölt okra volt figyelemmel; emellett tekintettel volt ugyanezen törvényhely (5) bekezdése alapján a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt - és az indítványban nem hivatkozott egyéb - feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező esetleges eljárási szabálysértésekre is.

Ilyen eljárási szabálysértést azonban sem az első-, sem a másodfokú bíróság eljárásában nem észlelt.

Mindezekon túlmenően azonban a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

A védő felülvizsgálati indítványában vitatta a tényállás egyes megállapításait, és a bizonyítékok eltérő értékelésével megállapítható tényekkel összefüggő álláspontját a fizetési meghagyással kapcsolatos eljárásra vonatkozó jogszabályok felhívásával kívánta alátámasztani. Vélekedése szerint a terhelt terhére rótt kötelezettségszegés jogi hátterét az eljárás bíróságok részben tévesen, részben pedig hiányosan tárták fel. A megállapított tényállás hiányos, a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja szerinti megalapozatlansági okban szenved.

A terhelt kötelezettségét nem szegte meg, és a végrehajtókra irányadó szabályok szerint járt el. A közjegyző által kiállított végrehajtási lap, mint közokirat alapján törvényesen intézkedett a végrehajtás felől. Mindemellett tévedtek a bűncselekmény célzatának megállapításakor is, mivel végrehajtási eljárásban a pénzkövetelés behajtása jogtalanság hiányában nem eredményezhet sem jogtalan előnyt, sem jogtalan hátrányt; a jogerős fizetési meghagyásban megállapított követelést nem lehet jogtalannak tekinteni.

Mindemellett a végrehajtói kamara kizártságát állította és joghézagra hivatkozott, mert amennyiben a Magyar Bírószági Végrehajtói Kamara adósként, azaz félként jár el, úgy nem szabályozott, hogy mely szerv jogosult az ügy elosztásában a végrehajtási lap illetékes végrehajtó részére történő kézbesítésében eljárni. A terhelt jogszerű eljárását e szabályok hiányában nem lehetett megállapítani, miként azt sem, hogy mi lett volna a hivatali kötelezettsége, amelynek megszegését az eljáró bíróságok a terhére róttak. Ebből következően cselekménye nem tényállásszerű, mivel nem meríti ki a Btk. 305. § a) pontjában meghatározott törvényi tényállási elemeket.

Vitatta, hogy a terhelt és a végrehajtást kérő baráti kapcsolata indokolta volna eljárását, az pedig nem nyert bizonyítást, hogy a terhelt tudott arról, hogy az adósnak a fizetési meghagyásban megjelölt helyen nincs fellelhető vagyontárgya. Ezért az eljárása még ügyviteli szabályszegésnek sem tekinthető. Az időigényes eljárások jellegére figyelemmel, mindaddig, amíg a jogorvoslatok kapcsán a végrehajtás elrendelője, vagy a jogorvoslatok elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróság nem függeszti fel a végrehajtást, a végrehajtó eljárási intézkedési kötelezettsége változatlanul fennáll.

A végrehajtási lap valóságtartalmaért a végrehajtó nem felelős, a vonatkozó jogszabályok szerint pedig a végrehajtási cselekményeket a végrehajtó az ügyek érkezésének sorrendjében köteles teljesíteni. Érkezésnek a letöltés és iktatás napja számít, erre figyelemmel a terhelt nem követett el fegyelmi vétséget sem.

A Magyar Bírószági Végrehajtói Kamara ki volt zárva a végrehajtási ügykiosztás elintézéséből a Pp. 13. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint 14. §-a alapján. Nem ütközik jogszabályba, ha a terhelt megállapítja hatáskörét és illetékességét a tárgybeli végrehajtási eljárásban, és ezért végrehajtási kényszercselekményeket kezdeményez.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható.

Mindezek alapján a Kúriának nincs törvényes lehetősége a jogerős határozattól eltérő következtetés levonására, a bizonyítékok eltérő értékelésére, és ilyen okból a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezésére.

A felülvizsgálati indítványban, illetve annak kiegészítéseiben hivatkozottak túlnyomó részével (az ítélet megalapozatlanságát sérelmező megállapításokkal, a jogerős határozatban megállapított tényállást támadó észrevételekkel) ezért a Kúria érdemben nem foglalkozott.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, ebből következően nincs mód a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti esetleges hiányosságok – akár az iratok tartalma alapján való – kiküszöbölésére, illetőleg a bizonyítékok eltérő – a védő álláspontjának megfelelő – értékelésére.

A felülvizsgálat a jogerős ügydöntő határozat elleni jogi – és nem pedig ténybeli – kifogás lehetőségét biztosítja. Tárgya nem a bíróság ténymegállapítása, hanem jogkövetkeztetése. A Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van. A felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el.

A Kúria erre figyelemmel csak abban a kérdésben foglalhatott állást, hogy az irányadó tényállás alapján a hivatali visszaélés bűncselekménye megvalósult-e vagy nem.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése miatt került sor.

A 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 305. § a) pontja alapján a hivatali visszaélés bűncselekményét az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen hivatali kötelességét megszegi.

A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a hivatali visszaélés bűncselekménye akkor állapítható meg, ha a hivatalos személy a törvényi tényállásban meghatározott elkövetési magatartások valamelyikét úgy fejti ki, hogy az közvetlen összefüggésben van a hivatali működésével, és ez által sérti vagy veszélyezteti a hivatali működés törvényességébe vetett bizalmat (BH 2014.68.).

A terhelt terhére rótt bűncselekmény elkövetési magatartása a hivatali kötelesség megszegése. A hivatalos személy jogait és

kötelességeit törvények és más jogszabályok, vagy akár jogszabálynak nem minősülő, de az adott szervezetben szolgálatot teljesítőkre kötelező érvényű utasítások, intézkedések állapíthatják meg. A tettes az ilyen szabályok megszegésével és kizárólag hivatalos személyként eljárva követheti el a bűncselekmény első fordulátát.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pont h) alpontja alapján nem vitás, hogy **a** terhelt az adott ügyben hivatalos személyként, önálló bírósági végrehajtóként járt el, tevékenységét jogszabályok keretei között fejthette ki.

A Kúria nem találta alaposnak a felülvizsgálati indítványnak sem a célzat hiányára, sem a végrehajtási lap alapján jogszerű intézkedésre vonatkozó érveit.

A Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara elektronikus ügyelosztó rendszerében az elektronikus ügykiosztás alapján jut el a végrehajtóhoz az ügy, aki enélkül hivatalosan végrehajtási eljárást nem folytathat. Ebből következően a végrehajtó a hivatali működésére vonatkozó jogszabály értelmében nem az ügyfél papír alapú végrehajtási lapja, hanem az ügykiosztó rendszeren keresztül megküldött okirat alapján járhat el az ügyben.

Ugyanakkor a végrehajtó önkényesen nem állapíthatja meg bírósági végrehajtó kizárásának tényét.

Az irányadó tényállás alapján a terhelt a jogszabályban meghatározott ügykiosztási rendet megkerülte, és a rá még ki nem szignált ügyben jogszabályi feltétel hiányában soron kívül járt el, amivel hivatali kötelességét megszegte.

A kijelölésre vonatkozó jogszabályokat nem kerülhette meg, az ezzel ellentétes magatartása ugyancsak hivatali kötelességszegésnek minősül.

A Legfőbb Ügyészség álláspontjával egyezően az irányadó tényállás egyértelműen tartalmazza - a vonatkozó jogszabályok megjelölésével -, hogy **a** terhelt önálló bírósági végrehajtóként a hivatalos út megkerülésével átvett, és rá még ki nem szignált végrehajtási lap alapján arra való jogosultság nélkül intézkedett a végrehajtás foganatosítása iránt. A végrehajtási lap átvételének napján a saját munkadíját és jutalékát is magába foglaló összegre vonatkozó hatósági átutalási megbízást adott ki a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara bankszámlájának terhére, amely részben teljesült is. A hatósági átutalási megbízás kibocsátása végrehajtási eljárásra jogosultság nélkül több, mint 240 millió forint megszerzése érdekében a végrehajtást kérő és a terhelt saját érdekében álló jogtalan előnyszerzés végett való cselekvésnek minősül.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy - szemben a felülvizsgálati indítvány érveivel - az eljárás bíróságok a vonatkozó jogszabályok pontos megjelölésével a kötelességszegés tényét nem elnagyoltan, hanem a törvényi tényállás által megkívánt módon, pontosan rögzítették és értékelték a terhelt terhére.

Erre vonatkozó érveikkel a Kúria az alábbi kiegészítésekkel maradéktalanul egyetértett.

A fizetési meghagyásos eljárásról a 2009. évi L. törvény rendelkezik. Ennek 51. §-a egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a jogerős fizetési meghagyás alapján a bírósági végrehajtás elrendelésére a Vht.-t az ezen alcímben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

Az ügy kiosztását az 53. § szabályozza: az (1) bekezdés alapján a végrehajtási lap az önálló bírósági végrehajtó hatáskörébe tartozó ügyben a MOKK rendszerén keresztül elektronikus közokiratként kerül kiállításra, és egy példányban elektronikus úton a MOKK és a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar elektronikus rendszerén keresztül kerül megküldésre a végrehajtónak. A végrehajtó az elektronikus közokiratról papír alapú közokirati másolatot készít.

Az irányadó tényállás szerint a folyamatban volt ügyben is elektronikus úton került sor a végrehajtási lap kiállítására.

A fenti törvényt követően az ügy elosztásával kapcsolatban további rendelkezéseket a bírósági végrehajtási ügyvitelről szóló 1/2002. (I. 17.) IM rendelet tartalmaz. A 14/A. § (4) bekezdés a) pontja szerint az ügyelosztási programot úgy kell kialakítani, hogy az ügyek kiosztását az (1) bekezdésben meghatározott iratoknak az illetékes ügyelosztás alapján eljárásra jogosult végrehajtó postafiókjában történő elhelyezésével biztosítsa. Az ügy megítélése szempontjából a felhívott törvényhely b) pontja tartalmaz irányadó rendelkezést, mely szerint az (1) bekezdésben meghatározott okiratok megtekintését (amelyek közé a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás alapján kiállított végrehajtási lap is tartozik) és az iratokat tartalmazó fájlok letöltését csak annak a végrehajtónak biztosítsa, akinek részére az ügy kiosztásra került. Végül a c) pont szerint a felügyelő szerv erre kijelölt tisztségviselője vagy alkalmazottja számára biztosítsa az a) pont szerinti művelet elvégzését, ha kizárás folytán kijelölt új végrehajtó részére kell az ügyet kiosztani, vagy azért szükséges a végrehajtó részére az ügyet felügyelő szervnek kiosztani, mert az (1) bekezdés szerinti iratban foglaltak alapján az ügyelosztási program nem tud eljárásra jogosult végrehajtót rendelni az irathoz.

A 14/B. § (1) bekezdése szerint a 14/A. § (1) bekezdés szerinti irat a végrehajtó postafiókjába történő elhelyezés időpontjában a

végrehajtóhoz érkezettnek tekintendő.

Végül a 23. § (1) bekezdése meghatározza az ügyintézés sorrendjét, mely szerint a végrehajtó az egyes végrehajtási cselekményeket az ügyek érkezésének sorrendjében köteles teljesíteni. A (2) bekezdés meghatározza a soron kívül teljesítendő végrehajtási cselekményeket, amelyek közé az adott ügy tényállásában foglalt fizetési meghagyás nem sorolható.

Fentiek alapján tehát egyértelmű, hogy a jogszabályok rendelkezést tartalmaznak arra, hogy elektronikus úton hogyan kerül a végrehajtási ügy a végrehajtóhoz, illetve, milyen feltételek mellett kezdheti meg a végrehajtást.

A terhelt ehhez képest nem a Kamara elektronikus rendszerén keresztül, hanem közvetlenül a vele baráti kapcsolatban álló kollégájának megkeresése alapján intézkedett, holott az önálló bírósági végrehajtónak a végrehajtásra vonatkozó jogszabályok ismerete és betartása feladatai ellátása során nélkülözhetetlen.

A bűnösség megítélése körében az irányadó tényállás alapján a Kúria nem tekinthet el attól, hogy az adós végrehajtás alá vonható vagyona vonatkozó adatok között feltüntetetésre került a Budapest szám, mint a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara egyik személygépkocsijának fellelhetőségi helye, holott ezen a címen a személygépkocsit soha nem tárolták, valamint, hogy **a** terhelt az ügyben kiosztás nélkül, jogellenesen, azonnal intézkedett a végrehajtás foganatosításáról.

Mindezek alapján a terhelt megszegte a köteleességét akkor, amikor a rá irányadó jogszabályi feltétel nélkül, a meghatározott szignálási rendet megkerülve - egyben az illetékességi szabályok megsértésével - a végrehajtás felől intézkedett.

Alaptalanok a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara kizártságára vonatkozó védői érvek is, és e körben joghézag sem állapítható meg.

Az irányadó tényállás szerint a közjegyző a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara, mint adós ellen állította ki a fizetési meghagyást. Erre figyelemmel az adós vonatkozásában az eljáró végrehajtó szerv kizártsága alappal vizsgálható.

A bírósági végrehajtási ügyvitelről szóló 1/2002. (I. 17.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a bírósági végrehajtás elrendelése és foganatosítása során e rendeletben foglalt ügyviteli és pénzkezelési szabályok szerint köteles eljárni az önálló bírósági végrehajtó. A (3) bekezdés értelmében a bíróság, a törvényszéki végrehajtó és a végrehajtási ügyintéző ügyvitelére - e rendeletben nem szabályozott kérdésekben - a bíróságokra vonatkozó ügyviteli rendelkezések irányadók.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 226. § (1) bekezdése alapján a végrehajtó nem járhat el abban az ügyben, amelyben - a Polgári perrendtartásnak a bíró kizárására vonatkozó szabálya szerint - mint bíró sem járhatna el.

Az önálló bírósági végrehajtó végrehajtási ügyből való kizártsága esetén a bíróság által kijelölt másik végrehajtó járhat el.

Fentiekből nem következik, hogy az önálló bírósági végrehajtó önmaga jogosult lenne dönten a kizárás kérdésében, és további eljárást foganatosítani. A Vht. 226. § (3) bekezdés b) pontja alapján ugyanis, ha kizárási okot nem a végrehajtó jelentette be és a kizárásához nem járult hozzá, a kizárásról a Pp. szabályainak megfelelő alkalmazásával a végrehajtást foganatosító bíróság dönt.

Ettől eltérő rendelkezést a jogszabály a közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyásos eljárásra vonatkozóan sem tartalmaz, azaz, az önálló bírósági végrehajtóra, vagy végrehajtási szervezetre vonatkozó kizárás kérdésében bírósági hatáskör állapítható meg. Ennek hiányában pedig a végrehajtás törvényesen nem folyhat.

Mindez következik az 1/2002. (I. 17.) IM rendelet 14/A. § (4) bekezdés c) pontjából is, amely egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra, hogy az ügyelosztási rendet úgy kell alkalmazni, hogy az ügy kiosztása felől a felügyelő szerv erre kijelölt tisztségviselője, vagy alkalmazottja tudjon dönten, ha kizárás folytán kijelölt új végrehajtó részére kell az ügyet kiosztani, vagy ha azért szükséges a végrehajtó részére az ügyet a felügyelő szervnek kiosztani, mert az (1) bekezdés szerinti iratban foglalt adatok alapján az ügyelosztási program nem tud eljárásra jogosult végrehajtót rendelni az irathoz.

Mindebből pedig egyértelműen következik, hogy amennyiben az 1952. évi III. törvény (Pp.) 13. § (1) bekezdés a) pontja szerint a végrehajtó vagy akár a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara az ügy elintézéséből ki van zárva, a jogszabályok rendelkezéseket tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy ilyenkor mi az eljárás rendje.

Az önálló bírósági végrehajtó maga nem jogosult dönten a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara kizártságáról, és az ezzel kapcsolatos intézkedéseket megtenni.

A Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara szervezetéből következik, hogy amennyiben a Kamara az adós, a Kamarába tartozó végrehajtó automatikusan nem lehet kizárt az eljárásból, mivel ebben az esetben a végrehajtás válik lehetetlenné. A kizárás a végrehajtót érinti, amennyiben elfogultnak érzi magát, vagy egyéb -

jogszabályban meghatározott - kizárási ok áll fenn esetében. Ilyenkor is a kizárássra vonatkozó szabályok szerint kell eljárni, nem pedig - a vonatkozó szabályok megkerülésével, illetve önkényes értelmezésével - a végrehajtási cselekményeket megkezdeni.

Az a tény pedig, hogy a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara az adós, önmagában még nem akadály a végrehajtásnak, csak az, ha az illetékes végrehajtó emiatt elfogultnak érzi magát.

A Kúria a teljesség kedvéért megjegyzi, hogy - szemben az indítványban foglaltakkal - a bíróság elleni peres eljárást is bíróság előtt lehet kezdeményezni és folytatni.

A felülvizsgálati indítvány hivatkozott arra is, hogy a Pp. vonatkozó szakasza [18. § (2) bekezdés] nem ad támpontot arra nézve, hogy egy önálló, országos hatáskörrel rendelkező szerv esetén mi a megoldás. Ebben az esetben viszont ellentmondásként értékelhető a védelem észrevételében előterjesztett azon következtetés, hogy az eljárási kötelezettség teljesítése érdekében, és az ügykiosztási eljárásra vonatkozó szabályok alkalmazhatatlansága miatt nem ütközik jogszabályba az, hogy a terhelt megállapította hatáskörét és illetékességét a tárgybeli végrehajtási eljárásban, és végrehajtási kényszercselekményeket kezdeményezett.

A felhívott jogszabályok alapján ugyanis teljesen egyértelmű, hogy a kizárás kérdésében határozni kell, és ezt követően kerülhet sor az erre kijelölt végrehajtó általi végrehajtási cselekmények foganatosítására. Mindaz ami a tényállásban és arra utalással a felülvizsgálati indítványban és annak kiegészítésében szerepel, nem más, mint a terheltre vonatkozó jogszabályok, tehát a Btk. 305. § a) pontjában foglalt hivatali kötelesség megszegése.

Az irányadó tényállás a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara kizártságára vonatkozó tény ugyan nem tartalmaz, de az egyértelmű, hogy a törvényi tényállásban megkívánt kötelességszegést illetően **a** terhelt nem csupán a szignálási rend megkerülésével tett intézkedése, hanem a kizárássra vonatkozó szabályok megsértése is megvalósult.

Nem vitás - és ennek a felülvizsgálati indítványban foglalt érvek sem mondanak ellent -, hogy a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara kizártságának észlelése esetén a terheltnek legalábbis a fenti kérdések tisztázása és nem a végrehajtás felől kellett volna intézkednie, abban az esetben, ha önmagát elfogultnak érzi az ügyben. Ennek hiányában pedig az általános és törvényes eljárás lefolytatásának lett volna helye.

A Kúria a teljesség kedvéért megjegyzi, hogy az irányadó

tényállásban foglaltakra figyelemmel a terhelt bűnösségének megállapítását a kizárásra vonatkozó jogszabályok esetleges hiánya, illetőleg az a megállapítás, hogy a Pp. nem ad támpontot arra nézve, hogy egy országos hatáskörrel rendelkező szerv kizártsága esetén mi a megoldás - nem befolyásolja.

Az eljáró bíróságok a terhelt bűnösségét a hivatali visszaélés büntetében a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül azért állapították meg, mert az ügyben kiosztás nélkül, jogellenesen intézkedett a végrehajtás foganatosításáról.

A hivatali visszaélés törvényi tényállásban írt a részben jogtalan hátrány okozására, valamint részben jogtalan előny szerzésére vonatkozó célzat is megállapítható **a terhelt** kötelesség szegése vonatkozásában.

A felülvizsgálati indítvány helytállóan tartalmazza, hogy amennyiben törvényes a pénzkövetelés behajtása, úgy az sem jogtalan hátrányt, sem jogtalan előnyt nem okoz.

A hivatali visszaélés bűncselekményének a megvalósulása szempontjából az előnyön bármely dolog átadását, szolgáltatásban részesítést vagy egyéb juttatást is érteni kell, amely - annak értékétől függetlenül - a kedvezményezett számára jogtalan és előnyös kedvezményként jelentkezik (BH 1995.79.).

Az előny tehát bármely fogalom körébe tartozó dolog, szolgáltatás vagy egyéb tényező lehet, annak mértékére vonatkozóan sem tartalmaz korlátozó rendelkezést a törvény, azaz, akármilyen súlyú és mértékű előny esetén is a hivatali visszaélés büntette megvalósulhat. Ugyanezt kell értelmezni a jogtalan hátrány vonatkozásában is.

A végrehajtási cselekmények foganatosítására a terhelt az ügyben kiosztás nélkül jogellenesen intézkedett, ezzel egyben a Magyar Bírósági Végrehajtói Kamarának jogtalan hátrány okozására törekedett, míg a végrehajtást kérő számára jogtalan előnyt biztosított. Ezen törvényi tényállási elemek kizárólag a terhelt jogszerű magatartása esetén nem valósultak volna meg.

Felülvizsgálati indítványában - a felülvizsgálati ok megjelölése nélkül - utalt arra is a védő, hogy a terhelt terhére szóló ügyészi fellebbezés hiányában mellőzte a másodfokú bíróság az előzetes mentesítést.

A Be. 416. § (1) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a súlyosítási tilalom [354. és 355. §, 405. § (1) és (3) bek., 549. § (4) bekezdés] megsértésével került sor.

A kiadmány hiteléül:
TóthLné
bírószági tisztviselő